

Ντυπόν ήταν πάρα πολύ δρεκτική κ' ή δεύτερη, ότι τον κούταζε με μιά συμπάθεια που τον σκανδαλίζει.

Η Μιμή, λοιπόν, του προσέφερε λικέρ κι' άρχισε να φλυαρή μαζί του. Τόν ρώτησε πώς τον λένε, τί έκανε, κι' εκείνος δέν δίστασε να τής πη πώς ήτανε φιλόλογος.

— Είσαστε καλλιτέχνης; φώναξε κατενθουσιασμένη ή Μιμή. "Α, δέν ξέρετε πόσο αγαπώ τους καλλιτέχνες! Γνώρισα έναν που έγραφε στίχους.

— Γράφω κι' εγώ... τής είπε σεμνά ο Άλμπέρ Λωράν.

Η Μιμή σηκώθηκε από τη θέση της και κάθησε δίπλα του, στον καναπέ.

— Αλήθεια; έκανε. Είμαι βέβαιη πώς θα είνε πολύ ωραίοι! "Ω, για πέστε μου κανένα ποιήμά σας...

Ο Λωράν δέν είχε γράψει ούτε ένα στίχο στη ζωή του.

Ήταν, απλούστατα, υπάλληλος σέ μιά εταιρεία. Μά αγαπούσε την φιλολογία κ' ήξερε απ' έξω πολλά ποιήματα.

Αφού λοιπόν άφησε την Μιμή να τον παρακαλέση ακόμα λίγο, τής άπηγγειλε ένα ώμορφο έρωτικό ποιήμα.

— Είνε τρέλλα! φώναξε ή Μιμή. Κι' άσφαλώς θα τό έχετε γράψει για καμμιά γυναίκα!..

— Τώρα τό έφτιαξα! τής άπάντησε ο άδιόρθωτος Λωράν.

Έσείς μου τό έμπνεύσατε... Μιμή, πιστεύεις στον κεραυνό-όλο έρωτα;

Και χωρίς να περιμένη άπάντησι, την τράβηξε κοντά του και την φίλησε στο στόμα. Αυτό άλλωστε ήθελε κ' ή Μιμή...

Ο Άλμπέρ Λωράν, την άλλη μέρα, κατά τις έντεκα ή ώρα, βγήκε από τό σπίτι τής όδου Μονωά και τράβηξε για τό άτελιέ του ζωγράφου.

— Νά τά λεφτά του μπάρμπα Ντυπόν!

φώναξε στον Άντρέ και στην Γκαμπύ, δείχνοντάς τους τό χιλιάρικο.

Ο Άντρέ γούρλωσε τά μάτια του.

— Πώς; έκανε. Ο θεός μου, που άρνήθηκε σέ μένα ένα πεντακοσάρικο, σου έδωσε, έσένα, ένα όλόκληρο χιλιάρικο; Είνε άπίστευτο!

— Τό μισό είνε δικό σου, Άλμπέρ!

του φώναξε ή Γκαμπύ και τον φίλησε στο πρόσωπο.

— Διόλου... τής άπάντησε ο Λωράν.

— Μά, φίλε μου, έπέμεινε ο Άντρέ, πρέπει να πάρης την προμήθειά σου, ν' αποζημιωθής για τον κόπο σου!..

— "Όσο γι' αυτό, μη σέ νοιάζει... Άποζημιώθηκα άρκετά και με τον καλύτερο τρόπο... του άπάντησε μ' ένα μυστηριώδες ύφος ο Άλμπέρ Λωράν και έξοπασε ύστερα σ' ένα ήχηρό γέλιο.

Ήταν τόσο καλή μαζί του ή ώμορφη Μιμή!..

ENTOUAR ANTENI

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΤΙΜΩΡΙΑ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

Στην άρχαία έποχή πέθανε κάποιος πλούσιος, τρομερά φιλάργυρος, ο όποιος κατεβαίνοντας στις όχθες του Άχέρωντος και μη θέλοντας να πληρώση τά πορθμεία, προτίμησε να φθάση στην άπέναντι όχθη κολυμπώντας!.. Έπειδή όμως είχε παραβή τους κανονισμούς του Άδου, έπρεπε να δώση λόγο για την πράξι του αυτή και ώδηγήθηκε ενώπιον των κριτών.

— Να τον δέσουμε στο βράχο με τον Προμηθέα! πρότεινε τότε ο ένας εκ των κριτών.

— Να τον καταδικάσουμε να γεμίζη τό τρύπιο πυθάρι, μαζί με τις Δαναίδες! είπε ο άλλος.

— Να τον βάλουμε να βοηθάη τον Σίσυφο!.. πρότεινε ο τρίτος.

— "Όχι! είπε τότε ο Μίνως. Καμμιά απ' αυτές τις τιμωρίες δέν του είνε άρκετή. Πρέπει να βρεθη μιά άλλη μεγαλύτερη... Έγώ είμαι τής γνώμης να τον στείλουμε πάλι επάνω στον κόσμο, για να ιδη πώς μεταχειρίζονται τά πλούτη του οί κληρονόμοι του!..

ΑΠΟ ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς πουλήθηκε ένα πορτραίτο. Το τέχνασμα του ζωγράφου. Η καρπαζιά του Τυρέν. Το πανάκριβο μαργαριτάρι. Είς υγείαν τής βασιλίσσης.

Ο Μπασισού, περίφημος Ιταλός ζωγράφος, ανέλαβε κάποτε να ζωγραφίση τό πορτραίτο ενός εύγενους, χωρίς να συνεννοηθή προηγουμένως μαζί του για την τιμή. Όταν τό πορτραίτο έτελείωσε, ο ζωγράφος ζήτησε από τον εύγενή να του δώση ως άμοιβή έκατό τάλληρα. Τό ποσό όμως αυτό φάνηκε ύπερβολικό στον άριστοκράτη, ο όποιος έφυγε και δέν ξαναγύρισε πειά.

Ο Μπασισού τον περίμενε άρκετό καιρό για νάρθη να παραλάβη την εικόνα του και να τον πληρώση. Στο τέλος άπελπίστηκε πειά, ζωγράφισε πάνω στο πορτραίτο ένα σιδερένιο κιγκλίδωμα και από κάτω έγραψε: «Ο ίππότης Χ., που βρίσκεται φυλακισμένος για χρέη!» Έννοείται ότι κατόπιν αυτού τό πορτραίτο μοσχοπουλήθηκε.

Μιά πολύ ζεστή καλοκαιρινή ήμέρα, ο Γάλλος στρατάρχης Τυρέν είχε καθήσει κοντά στο παράθυρο του διαδρόμου του και είχε φορέσει ένα άσπρο σακκάκι και έναν άσπρο σκούφο. Εκείνη την ώρα έτυχε να περάση από εκεί ένας ύπηρέτης, ο όποιος βλέποντας την άσπρη βέστα και τον σκούφο, νόμισε ότι ο άνθρωπος που ήταν καθισμένος

κοντά στο παράθυρο ήταν ένας παραμάγειρας, στενός του φίλος. Τόν πλησίασε λοιπόν σιγά-σιγά και του έδωσε ξαφνικά ένα χτύπημα στο σβέρκο με τό χέρι του. Ο στρατάρχης, ξαφνιασμένος από τό φοβερό χτύπημα, γύρισε τό κεφάλι του για να ιδη ποιός ήταν. Ο ύπηρέτης είδε τότε έντρομος τό πρόσωπο του κυρίου του και έπεσε στα πόδια του ζητώντας έλεος.

— "Αχ, κύριε, είπε, ένόμισα πώς ήτανε ή Γκέργκε.

— Άλλά και ο Γκέργκε ακόμα άν ήταν, του είπε ο Τυρέν τρίβοντας τό σβέρκο του, δέν έπρεπε να τον χτυπήσης τόσο δυνατά, άνόητε!

Ένας έμπορος θέλησε να πουλήση μιά φορά στην βασιλίσσα Έλισάβετ τής Άγγλίας ένα μαργαριτάρι που για την δια-

φάνειά του και για τό σχήμα του ήτανε μοναδικό στον κόσμο. Ζητούσε όμως για να τής τό δώση είκοσι χιλιάδες λίρες και ή τιμή φάνηκε ύπερβολική στην Έλισάβετ, ή όποια δέν θέλησε να δώση ένα τόσο μεγάλο ποσό, για ένα πράγμα που δέν είχε καμμιά πρακτική αξία. Ο έμπορος τότε άπεφάσισε να ταξιδέψη στην Γαλλία και εν γένει στην Ευρώπη για να βρη κανένα άλλο έστεμμένο πρόσωπο, που θ' αγόραζε τό μαργαριτάρι στην τιμή που ζητούσε.

Αυτό τό πράγμα τό έμαθε ο ίππότης Γκρέσεμ, ένας πλούσιος έμπορος του Λονδίνου. Κάλεσε άμέσως τον έμπορο σέ γεύμα και του πλήρωσε για τό μαργαριτάρι την τιμή που είχε άρνηθη ή βασιλίσσα να του πληρώση. Έπειτα ζήτησε να του φέρουν ένα γουδι, κοπάνισε καλά τό μαργαριτάρι, έρριξε τη σκόνη στο ποτήρι του και ήπιε τό κρασί του στην υγεία τής βασιλίσσης. Φαντάζεται κανείς την έκπληξι του έμπορου. Ο Γκρέσεμ όμως, βλέποντας την έντύπωση που προκάλεσε τό διάθημά του, είπε στον έμπορο μ' όλη την ψυχραιμία του:

— Τώρα τουλάχιστον δέν μπορείτε να πητε, ότι ή βασιλίσσα δέν ήταν σε θέση ν' αγοράση τό μαργαριτάρι σας, τη στιγμή που έχει ύπηκόους, οί όποιοι μπορούν να τό πιουν στην υγεία της.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ξένα εικονογραφημένα περιοδικά πάσης γλώσσης, τής τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορίες: Γραφεία «Μπουκέτου», όδός Λέκκα 7, Άθήναι.

